

Erdélyi Tea

Átmenet

Ha majd rám húzzák azt a fehér ruhát,
 Mintha szárnyak nőnének két karomból.
 Kék madárrá változom csendben,
 És meghasadt szirtre telepszem.
 Arcomon a narancsvörös nap fénye,
 Sikolyom a tenger haragoszöld hangja.
 És rám találva újra eggyé válok magammal
 Egy örökké tartó ölelésben.

Te vagy

Én nem fázom.
 Te vagy, aki fázik.
 Vacogva bújsz a takaró alá,
 összehúzkod magadon a kabátot,
 és kékre fagyott szádat elrejtéd
 egy vastag sálba.
 Gyönyörű vagy.

Én nem vágyom.
 Te vagy, aki vágysz
 egy vad érintésre titokban,
 a forrón összeboruló fák alatt,
 és összekeveredsz velem,
 amikor lemegy a nap.
 És gyönyörű vagy.

Én nem félek.
 Te vagy, aki félsz.
 Az élettől és a haláltól,
 a szerelemtől és a vágytól,
 attól, hogy elér, és attól
 is, ha nem, pedig –
 gyönyörű vagy.

tört

ősz-sze-tör-ve-ál-mot-lát-va
 két-ke-zé-vel-be-pó-lyál-va
 lát-ha-tó-lá-za-dó
 két-ke-dő-két-re-dő

né-ma-is-ten-szár-nya-nin-csen
 vélt-e-gé-ben-vár-ja-min-den
 ál-ta-tó-al-ta-tó
 lé-te-ző-lép-ke-dő

né-ma-is-ten-ál-mot-lát-va
 ősz-sze-tör-ve-vár-ja-min-den
 lé-te-zem-két-ke-dem
 lát-ha-tok-vált-ha-tok

vélt-e-gé-ben-be-pó-lyál-va
 két-ke-zé-vel-szár-nya-nin-csen
 vég-te-len-ér-te-lem
 lát-ha-tat-lan-lé-te-zem.

